

דף לשבת לפרשת אמור

בפרשה זו אנו לומדים על חגי ומועדי ישראל. ראש השנה, יום הכפורים, סוכות, שמני עצרת, פסח, וחג השבועות. אנו לומדים מה היו הקרבנות שהקריבו בכל חג, ומה המנהגים שנהגו בכל חג.

בין היתר אנו לומדים על ספירת העמר, שנהגת גם בימינו.

שניצאו בני ישראל ממצרים, היו סופרים את הימים על מנת להגיע מוכנים למתן תורה, וגם אנו בימי הספירה חשוב שנתכונן ונשפר את מעשינו ומדותינו כדי שנגיע בע"ה מוכנים לחג מתן תורה.

Ma se opie

שירת האקסודוס הנפת קורבן העומר בעזרה

ביום שלמחרת חג ראשון של פסח, היה מובא לבית המקדש קרבן העומר, קציר השעורים הראשון. בתמונה נראה הטיפול בשעורים: הפרדת הגרעינים, קליה באש, טחינה בריחים וניפו. לאחר ההכנה, מניפים את העומר לפני ה' במזרח העזרה, מקטירים קומץ על גבי המזבח וכל השאר - נאכל לכהנים.

ספירת העומר: הקצירה

מי חייב? כל אחד מישראל. נשים פטורות כיון שזו מצוה שתלויה בזמן.

מתי סופרים? בלילה, מהלילה של ט"ז בניסן, ועד הלילה של ה' בסיון.

איך סופרים? בעמידה.

ואם שכח לספור בערב? יספור ביום בלי ברכה.

ואם שכח לספור גם בלילה וגם ביום? ימשיך עד סוף ספירת העומר בשנה זו, לספור בלי ברכה.

אתוק אטינה של תורה:

"בסכות הושבתי את בני ישראל" (כג-מג) רש"י: ענני כבוד.

הטור מקשה על כך, למה אין עושים סוכות בחודש ניסן, בזמן שיצאו בני ישראל ממצרים והוקפו מיד בענני הכבוד?

השיב על כך בעל החידושי הרי"ם ז"ל: לפי שאצל סוכה נאמר "למען ידעו", כלומר - שבביל סוכה דרושה דעת. והנה בכל ימות השנה מלא האדם חטאים ועוונות, והרי "אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", ונמצא שהוא "חסר דעה", לפיכך איננו יכול לקיים מצוות סוכה, רק לאחר ראש השנה ויום הכפורים, משכבר נטהר האדם מחטאיו ונתכפר עליהם, אזי משיג הוא את הדעת האמיתית וזהו המועד המתאים למצוות סוכה...

לפיכך - היה אומר בעל החידושי הרי"ם ז"ל - הדין הוא שהמצטער פטור מן הסוכה, משום שבשעה שאדם שרוי בצער נעדר ממנו ישוב הדעת, וממילא איננו יכול לקיים את המצוה שעליה אמרה תורה "למען ידעו"...

את הקושיה הנזכרת של הטור תירץ הגאון מוילנה ז"ל באופן זה:

הלא ידוע שלאחרי חטא העגל נסתלקו ענני הכבוד, כמו שנאמר: "וירא משה את העם כי פרוע הוא" - שנעשו בני ישראל פרועים (גלויים) מענני הכבוד, ורק אחרי שחזר הקדוש ברוך הוא ונתרצה לישראל בעשירי בתשרי, כשאמר למשה: "סלחתי כדברך", ונצטוו ישראל להקים את המשכן - חזרו ענני הכבוד למקומם.

ממחרת יום הכפורים, בי"א בתשרי, אמר משה לבני ישראל בפעם הראשונה, שיביאו תרומה ונדבה להקמת המשכן, ובמשך יומיים הביאו הכל את נדבותיהם - "והם הביאו אליו נדבה בבקר בבקר" - "לשני בקרים" - היינו בי"ב ובי"ג בתשרי, ובי"ד בתשרי לקחו חכמי הלב את כל הנדבות מידי משה ובט"ו בתשרי החלו עוסקים במלאכת המשכן - ואז חזרו ענני הכבוד. יוצא איפוא כי ט"ו בתשרי הוא המועד הנכון של "בסוכות" - היינו ענני כבוד - "הושבתי את בני ישראל" - שאז נשאר ענני הכבוד לתמיד....

ספירת העומר: אתוק ילקוט יוסף סימן תפ"ט

נאמר בתורה (ויקרא כא טו) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהינה". וקבלו רבותינו ז"ל, שפירוש "ממחרת השבת" היינו מחרת יום טוב הראשון של פסח שהוא יום שבתון, ולא שבת בראשית, להוציא מלב הצדוקים שהיו אומרים ממחרת השבת זה שבת בראשית.

לפיכך מצות עשה לספור ספירת העומר החל מליל ט"ז בניסן עד סוף שבעה שבועות.

וכתב בשבולי הלקט בשם מדרש אגדה, תלה הכתוב יום חג השבועות בספירת העומר, שנאמר "שבעה שבועות תספור לך, ועשית חג שבועות לה' אלהיך, לפי שכאשר נתבשרו ישראל בצאתם ממצרים שהם עתידים לקבל התורה לסוף חמישים יום, שנאמר "בהוציאך את העם ממצרים "תעבדון" את האלהים על ההר הזה", הרי נ' של תעבדון יתירה, לומר לך, לקץ של חמישים יום תעבדון את האלהים על ידי קבלת התורה. וישראל מרוב חיבתם לתורה היו מונים בכל יום ויום, ואומרים הרי עבר יום אחד, הרי עברו שני ימים, שלשה, ארבעה, וכו', כי היה הדבר בעיניהם כזמן ארוך, מרוב חיבתם הגדולה לקבלת התורה, ולכן נקבעה הספירה לזרות.

ורבי יהודה החסיד אמר, לפי שימים אלה ימי מלאכת השדה הם, ואין מי שיגיד לבני הכפרים החקלאים, אם אייר מלא או חסר, לכן אמרה תורה תספרו חמישים יום, ואחר כך מקרא קודש יהיה לכם.

שפת אמת ארבעת אותיות

מלאו את התשבץ שמכיל ברובו מושגים שקשורים לפרשת השבוע. בהצלחה!

פ ¹	נ ²	ח ³	ל	ב ⁴	ל ⁵
ר	ג	ר ⁶	כ	ח	ח
י ⁸	ו	מ	ה	כ	פ
מ	י	ר	י	מ	מ
ע	מ	צ	מ	ה	ה
צ	צ	מ	פ	פ	פ
ה	ע ¹⁰	ו	מ	ר	ה ¹¹
נ	ת ¹²	ו	ר	ה	י
ד	ש	א	מ	א	י
ר	א	ש	מ	א	מ

- שמו של האתרוג בפרשה (3 מילים)
- שמו של חג הפסח בפרשה
- שמו של הלחם שהיה מוקרב בחג השבועות בכתוב חסר
- הלחם שהיה על השולחן בבית המקדש בפרשה בשם אחר.
- שור - בהיפוך אותיות.
- איו להקריב קרבו שיש בו

מאזני:

- המקום לידו צומחות הערבות
- מצבו של לחם הפנים כשהיה נאכל (הפוך מקשה)
- יום בשנה שבו מתענים מהתורה (בכתוב חסר)
- שם הקרבן שמקריבים ממחרת לחג הפסח (בכתוב מלא)
- כ
- המתנה שקיבלו בחג השבועות.
- שנהיה ל _____ ולא לזנב
- אחת משבעה הקרובים שמתר לכהן הגדול להטמא להם.

סיפורי צדיקים: רבי עקיבא

עקיבא היה רועה הצאן של עשיר ושמו כלבא שבוע. בתו של כלבא שבוע, הבחינה ברועה העני, שמה לב לצניעותו ולמעלותיו הטובות והציעה לו להינשא לה בתנאי שילך ללמוד תורה. הם נישאו בחשאי, וכלבא שבוע הזועם גירשם מביתו ונישל את בתו מכל נכסיו. למרות עוניים הרב, הלך עקיבא ללמוד תורה. רועה הצאן שלא ידע קרוא וכתוב עד גיל ארבעים זכה במהרה להערכה רבה מצד רבותיו, ועד מהרה עשרות אלפי תלמידים סבבו אותו ולמדו תורה מפיו.

תלמידי רבי עקיבא

בימי ספירת העומר מתו עשרים וארבע תלמידי רבי עקיבא במגיפה, משום שלא נהגו כבוד זה בזה. ולכן בימים אלו אנו נוהגים מנהגי אבילות: לא מסתפרים ולא מתגלחים, לא לובשים בגדים חדשים, לא מתחתנים בימים אלו, ועוד.

אבל בל"ג בעומר פסקה המגיפה – ולכן ל"ג בעומר הוא יום של שמחה.

ומה אחרי ל"ג בעומר? כאן יש מנהגים שונים. יש הנוהגים שימי האבל הם עד ל"ג בעומר, ויש הנוהגים שאחרי ל"ג בעומר ממשיכים ימי האבל על תלמידי רבי עקיבא, עד ערב ראש חודש סיון.

מאוחר יותר העמיד רבי עקיבא חמישה תלמידים נוספים, שהצליחו, על אף הגזרות הרומיות, לשמור על רצף העברת התורה לדורות הבאים. אחד מתלמידי אלה היה רבי שמעון בר יוחאי.

אתער לפרשה

שאלה ראשונה:

למה קרויה ספירת העומר בשם זה?

שאלה שנייה:

מצאו עבור כל אחד מהחגים הבאים מה השם שלו בפרשת השבוע שלנו:

- ראש השנה
- יום כיפור
- סוכות
- שמחת תורה
- פסח
- שבועות

שאלה שלישית:

צינו שלושה מקומות שונים בפרשה, שבהם מדבר על לחם!

סיפורי צדיקים: רבי שאולן בר יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי היה אחד מחמשת תלמידיו של רבי עקיבא. מלכות רומי שלטה בארץ באותם הימים ורדפה את לומדי התורה ושומרי המצוות, כשהתבטא רבי שמעון בר יוחאי בחריפות נגד המלכות, ביקשו להוציא אותו להורג כעונש על זלזול במלכות.

רבי שמעון הסתתר יחד עם בנו בבית המדרש, אך כשהסכנה לשלומם גברה הם מצאו מקלט במערה. בפתח המערה צמח באופן ניסי עץ חרוב ומעיין מים חיים החל לפכות לידו. מן החרובים והמעיין ניזונו רבי שמעון ובנו במשך 13 שנות שהותם במערה! הם ניצלו שנים אלו ללימוד סודות התורה.

לאחר צאתו מהמערה קיבץ רבי שמעון בר יוחאי סביבו תשעה תלמידים, עלה עימם למערה קטנה במירון וכתב בעזרתם את ספר הזוהר, ספר הספרים של הקבלה. באותה תקופה היה עם ישראל אחרי חורבן בית המקדש. עוד בטרם יצא העם לגלות כבר ניבא רבי שמעון בר יוחאי כי ספר הזוהר עתיד להתגלות רק בסוף הגלות וכי התגלותו ברבים תסמל את סיום הגלות הרוחנית: "ומשום שעתידיים ישראל לטעום מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בו מן הגלות ברחמים" (זוהר, נשא).

בל"ג בעומר נפטר רבי שמעון בר יוחאי, וביום פטירתו גילה לתלמידו את סודות התורה, ולכן מדליקים מדורות לזכר אור התורה שנתגלה ביום זה.

סיפורי הפאסכים

תקציר הפסק הקודם: משפחה ובה אבא, אמא ושלושה ילדים הגיעו לאי טסמניה בשליחות הסוכנות היהודית. הקהלה המקומית בקשה מאבי המשפחה להיות החזן בבית הכנסת המקומי אף כי היה ל'א דתי, בגלל הידע שלו בעברית. כדי לקבל הדרכה איך מתפללים, קבל מבני הקהלה את ספר ה"קצור שלחן ערוך".

יום אחד נסעו השליח ואשתו לעיר הסמוכה, ואת הילדים הפקידו בידי מטפלת. כשחזרו הפתעו לגלות את המטפלת סורגת להנאתה, בחצר הבית, ואת הילדים הם לא ראו.

"היכן הילדים?" שאלו ההורים, והמטפלת ספרה להם כי בהתחלה הילדים השתוללו והיה קשה לה להשתלט עליהם. עד שהם מצאו איזה שהוא ספר בבית, ומאז הבן הגדול מקריא לאחים שיושבים ומאזינים לו בשקט.

אחזי סקרנות נכנסו ההורים לחדר הילדים ונדהמו לגלות את ה"קצור שלחן ערוך" בידי בנם הבכור, שישב והקריא לאחיו הקטנים. כה שקועים בספר היו השלושה עד של'א הבחינו בהננס ההורים;

כצור הארץ הוא עולם: קטע מתוך ספר הזוהר

דהא כל ישובא מתגלגלא בעגולא ככדור, אליו לתתא, ואליו לעילא, וכל אינון ברין משניין בחזוניהו משנויא דאוריך. כפום כל אתר ואתר, וקיימין בקיימניהו כשאר בני נשא. ועל דא אית אתר ב'ישובא, כד נהיר לאליו, חשיר לאליו, לאליו וממא, ולאלין ליליא. ואית אתר דכוליה וממא, ולא אשתכח ביה ליליא, בר בשעתא חדא זעירא. והאי דאמר בספרי קדמאי, ובספרא דאדם הראשון הכי הוא. דהכי כתיב ...

תרגום:

כל העולם מתגלגל בעגול ככדור, אלו למעלה, ואלו למטה, וכל אלו הבריות משנות במראיהן משנוי האויר, כפי כל מקום ומקום, וקיימים במקומם כשאר בני האדם, ועל זה יש מקום בעולם כאשר מואר לאלו, חשיר לאלו, לאלו יום, ולאלין לילה, ויש מקום שכלו יום ולא נמצא בו לילה, חוץ משעה אחת קטנה, ומה שכתוב בספרים הקדומים, ובספרא של אדם הראשון כך הוא....